V Chicagu je stanné právo,
stav obležení,
proto zříme mimořádné
všude zbrojení.

Lupičství se rozmnožilo,
vniklo v každý kout,
městskou kasu dokonce prý
chtějí ukradnout.

Kdo se musí na ulici
v noci vydati,
křižuje se, neví, zda se
domů navrátí.

Každé chvíle ten oloupen,
ten zastřelen, zbit,
a náš mayor, hlava města,
nechce s tím nic mít.

Policie taky zná jen
jednu potřebu,
prej je stejně policajtů
jako darebů.

Ti ke všemu nemají plat
nijak veliký,
a za málo peněz bývá
málo muziky.

Což občané budou sami
chytat zloděje,
až je chytí, potom se jim
špatně poděje.

K tomu chceme podat jenom
pokyn jedinký:
Na tu honbu nebeřte si
zlato, hodinky.

Povzdech nuzáků: Peníze jsou skoro jako bůh: téměř všemohoucí. Žel, však že nejsou také všudypřítomny!

Drozdova.

Dvacetpět let jsem vám sloužil
a víc jsem vám neukrad',
než jen osm miliónů —
a pro ty mně dali "chlad"!

Venkovan, spatřiv na gigrleti "moderně ohrnuté nohavice: "A 'dyt' není na chodníku bláto! Cák tedy vlastně tohle znamená?" Uličník: "Že, co dole přebejvá, nahoře mu schází!"

Šel zemí Mikuláš
i prošel všemi kouty,
a *řetěz* odvrh', vida lid
sepjatý útrap pouty.
I čerta vyhnal od sebe
— tak jeho srdce změklo —
když spatřil, že Čech tady má
už tak jako tak *peklo*.

Každý z obžalovaných ze Svatováclávské říká: "Já nic, já muzikant." A taky jo! Dohromady je to pěkná *banda!*

Práce známých "záložníků".

Pekelánder, Kohout, Bílý,
Herclk, Grünwald, Drozd
milovali, jedli, pili,
šulili — a dost!

Pokračujem, pokračujem! Vozy jezdí bez koní, telegrafuje se bez drátů, střílí se prachem bez dýmu, vládne se bez zákonů atd. atd.

Plivání zakázáno....

Můj ty bože! Pomalu se
nebudem' smět ani hnout!
Třeba u nás v jednom kuse
politiky smrdí proud,
nebudem smět ani v kluse
nad tím vším si odplivnout!!

Kubelíkovi roztrašily brooklynské dámy šosy u kabátu. Hm, to mu měly udělat dřív, než je vyhrnul na vlast!

Paní Zima bílým prstem
zaklepala na byty.
Za všech hrdel ozvalo se
noc nevídně: "To jsi ty?!"
A jen uhlíř u salonu
rychle dvéře otvíral:
'Vítám tě, má znejmilejší!
Prosím, prosím, vstup jen dál
a vládni tu hodně krutě,
za to já pak obejmu tě!"

Jaký je rozdíl mezi hercem a studentem? Herec se na vyvolání těší, kdežto student se na něj často netěší....

Aspoň toho!

"Co pak vás to napadá, pane policajte! Vždyť vám povídám, že já jsem ten přepadený."

"To jsem slyšel. Ale když rošťák utekl, můžu sebrat jen toho, kdo tu byl!"

Hrdina.

"Poslední slovo, muži: buď' povolíš — anebo se vrátím navždycky k mamince."

"O, bože, Amálie, kdybych věděl, že to myslíš upřímně, to bych nepovolil!"

Na vojně.

"Dyž komandýruju 'kért ajch' — tedy se mají' votočit kolem aksy svýho vlastního pitomého kadábru! Nebo nerozumějí' česky?"

Ernka.

Křivda je těsná bota. Nezbavíme-li se jí hned z počátku, zvykneme na ni. V něčem povolí bota, v něčem noha. Ale i když botu jednou šťastně sedereme, zůstanou po ní kuří oka zlou vzpomínkou.

•

Pýcha jen proto je vysoká, že na ni *Pokora* od země hledí.

Otec: "Ani nevím, mám-li váš dárek přijmouti pro Julču. Mně se všecko zdá, že to s ní nemyslíte vážně."

Nastávající zeť: "O, prosím, já denně nacházím u ní nové půvaby!"

Otec: "Hm, a proto, abyste mohl těch půvabů nalézti víc a víc, svatbu stále odkládáte, že?"

Z vojny.

Co je kaprál, synu milý,
když má vlohy všeho schopné,
to se dozvíš v oné chvíli,
až tě při cvičení kopne,
nebo až ti — k tvému smutku —
vrazí bodlo do žaludku.

Důstojník: "A kromě pravidel, které jsem ti v novém postavení tvém už dal, pamatuj si ještě i to, že nestrpím nikdy žádnou odmluvu."

Novopečený sluha: "Ale jemináčku, vždyť se v kumpanii povídalo, že se pan obrlajtnant bude ženit!"

Japanec.

Kdyby rozumu měl kusa,
nedráždil by hloupě Rusa.

Rozhodnutím lékařským dán byl Vilémův aktivní jazyk do příkaznosti.

Ke známému optikovi přišla venkovanka a žádala brejle. Optik vybral stáří jejímu přiměřená skla a předloživ jí jakési písmo, tázal se, zdali jasně vidí a písmo bez námahy přečísti může? Venkovanka zavrtěla hlavou a pravila: "To není nic pro mne!" Vzal tedy optik brejle jiné. Ale i ty byly nanicovaté. Optik vybíral stále jiné brejle a když už všecka čísla přebral a venkovanka stále tvrdila, že nic nemůže přečíst, pravil: "Snad, matko, číst ani neumíte?" — "Kdybych uměla číst", odvětila rozhořleně matka, "nekupovala bych brejle!"

V přízemí sedící stará panna s utajeným dechem pohlíží ke stropu, kde mladý akrobat na visuté hrazdě dělá odvážné přemety. Posléze šeptá k vedle sedícímu sousedu: "Jaká to odvaha! Kdyby se ten člověk něčeho lekl, spadne dolů a zabije se!" — "Opravdu!" — přisvědčuje soused — "to se tedy raději nahoru nekoukejte, aby Vás neviděl."

Z domácnosti. Kuchařka: "Ale, paní, to bude pán zase řádit, vždyť tu husu docela připálili!"

Mladá paní: "Katuško, víte co? Vezměte to na sebe, já Vám od prvního přidám!"

Ta tomu rozumí.... Dáma: "Ráda bych si dala podle této fotografie namalovati portrét svého muže."

Fotograf: "O prosím, mohu Vám k tomu účelu doporučiti jednoho umělce první třídy."

Dáma: "První třídy? To by to pěkně vypadalo! Což pak neznáte nějakého malíře z vyšší třídy? Já na cent zrovna nekoukám, a ráda připlatím!"

Ve společnosti. Paní Moudrá: "Považte jen, pane Křepelko, můj muž už po 3 měsíce nepřišel ani jednou před půlnocí domů!"

Pan Křepelka: "Nic divného, milostpaní! Já také každý den zajdu si do své hospůdky a vypiji svých deset, patnáct sklenic!"....

Paní Moudrá: "Jemináčku! A nemá to pro Vás nemilé následky?"

Pan Křepelka: "Nemá, paní! Já nejsem ženatý!"....

Vrchol soucitnosti. Ženich: "Jak jsem překvapen, pane tcháne! Slíbil Jste mi 5 tisíc věna a teď' z čista jasna vyplácíte 7 tisíc, — co toho přičlněnou?"

Tchán: "To ze sympatie, milý zeti! Vždyť vím, že béřete si dceru mé ženy!!!"

Nejzmrzlejšími živočichy na světě jsou bez odporu moli; ti i v létě lezou do kotlíchu.

Podle míry.

Cizinec: "Co stojí lístek do koncertu?"
Pokladník: "Dollar."
Ředitel (šeptem): "Ale co to děláte — vždyť' jsou lístky po 50 centech?"
Pokladník: "Ano, ale podívejte se na jeho uši!"

Na pekáč.

Tlustá: "Fi, nestydíš se tak chodit? Pouhá kost a kůže.
Hubená: "Já tak budu chodit do jara, ale ty sotva do příští soboty."

Sliby chyby.

"Víte, co mi lidé povídali — já tomu ovšem nevěřím! Prý se dostanete do trubla, že prý jste kupoval hlasy a po volbách za ně platil po dollaru!"
"Dejte pokoj! Já platit za hlasy — a ještě k tomu po volbách!"

Skrývačka.

Najděte na obrázku čtyři ukryté dívky.

Soudce (k sýčáku, obviněnému ze zločinu loupežné krádeže): "Byl jste usvědčen: prozradilo vás, že jste ve vyloupené místnosti zapomněl své boty."

Sýčák: "Ponížené prosím, může mi slavný soud dokázat, že ty boty mi do opravdy patřily?"

"Což musíš každý den tak dlouho pařit?! Nos ti už svítí jako lucerna!" — "Tak buď' ráda! Teď' je drahý petrolej."

Diskrusy mikulášské.

Tatínek: "Nebudeš-li hodný, nepřinese ti sv. Mikuláš pranic!" Synáček: "Ale tati, to by nebyl hodný zase on!"

"Co se stalo s tebou, muži? Dosud jsi se neopovážil, přijít domů opilý!" "No víš — ženo — na Miku-láše je — každá punčocha — plná...."

Mikuláš: "....a hlavně vždy hleď' vystříhat se špatné společnosti." Ponaučený: "Ale svatý pane Mikuláši, proč tedy vy chodíte s čertem?"

O ženách, pro ženy.

Z Londýna se oznamuje: "Slečna Constance Smedleyova, spisovatelka románu "An April Princess", jenž dosáhl největšího knihkupeckého úspěchu, jaký v letošním roce byl zaznamenán, zakládá nyní nový ženský klub. Jméno pro něj již má a sice "Lyceum Club", které vybraly mu př. Humphrey-Wardová, sl. Alma Tadema, dcera známého malíře, a četně jiné spisovatelky. Klub ten nebude přijímati do svého středu jiné ženy, než které se zabývají spisovatelstvím a dobyly si již nějakého jména ve světě literárním; kromě spisovatelek budou připuštěny jen ženy učenosti slynoucí. Bude to tak zvaný "residential club", totiž členkyně budou moci v klubovních místnostech také bydliti a se stravovati. Constance Smydleyova má v úmyslu, požádati spisovatelky a umělkyně celého světa, aby její "literární hotel" (jak ona to jmenuje) podporovaly a odporučovaly. Členkyně klubu Lyceum mají býti opatřeny odporučovacími dopisy na vynikající ženy, s nimiž by mohly ve spojení vstoupiti. S klubem bude spojena návěstní kancelář, která členkyním podávati bude zprávy o nakladatelských firmách, o časopisech, redaktorech atd. Činnost' klubu má plným proudem býti zahájena počátkem příštího roku.

• • •

Carevna-vdova ruská Marie Feodorovna založila 100.000 rublový fond, z něhož má býti úroků užito, aby se zlepšilo ošetřování raněných a nemocných ve válce. Každých pět roků má býti vypsán konkurs na řešení otázek, které se týkají poskytování pomoci vojínům, raněným na pevné zemi nebo na vodě. Každý může své náhledy podati. Nejlepší a nejradikálnější pomoc by ovšem byla, kdyby se odstranily vražedné války.

• • •

Kandidátkou pro příští rozdílení Nobelovy ceny stálého míru jest známá apoštolka věčného míru, Berta Suttnerova. Řada švédských ženských spolků odporučila ji výboru, sněmem pro Nobelovou nadaci ustanovenému.

• • •

Lehkověrných lidí najde se na světě vždycky dosti a zvláště mezi ženami mají různí humbukáři nejlepší žně. Zvláštní zpráva o zázračném léčení dochází z francouzského departmentu Ain. Na jednom selském statku žila tam stará žena, jejíž záda pod tíhou věku a práce se ohnula. Jistý divotvůrce, o němž šla pověst', že je zvláštními dary požehnán, slíbil stařeně, že ji srovná tak, že bude chodit rovně jako dvacetiletá mladice. Za tím účelem položil ji za pomoci několika přátelsky ku přispění se přihlásivších sousedů mezi dvě silná prkna, která potom ovázal silnými provazy. Sousedé musili utáhnouti provazy, pokud jim síly stačily a v tomto presu byla nebožačka, která bolestně naříkala, ponechána po několik hodin. Když konečně provazy byly rozvázány, naskytl se děsný pohled. Tělo mučednice bylo celé ranami pokryto, svaly byly rozdrásány a krev v žilách zastavena. Byl zavolán lékař, ale veškerá jeho pomoc ukázala se marnou; následujícího rána stařena dotrpěla.

• • •

V těchto dnech ve veřejné dražbě prodávána bude v Bělehradě garderoba zavražděné královny srbské, Dragy, a její manžela krále Alexandra. Jistý časopis rakouský uveřejňuje seznam předmětů, které při dražbě budou ke koupi nabídnuty. Z pozůstalosti zavražděné královny uvádějí se kromě jiného následující předměty: Svatební její šaty, 19 nočních rouch z hedvábí a batistu, 35 oděvů pro vycházku, 4 plesové šaty, 40 volných živůtků, 11 přilehajících živůtků, 17 šatů pro divadlo, 52 spodniček, 112 košilí, 18 kloboučků, 186 párů botek, 6 slunečníků, 46 závojů a 15 pasů. V garderobě královně kromě jiného se nachází 11 občanských oděvů, šestery kalhoty, 42 límců, 38 nákrčníků a 26 vázanek. S garderobou královou prodány budou také jeho telefon, strojek na elektrisování a tři — paruky. Alexander vzdor svému mládí měl již po několik roků vlasy velmi řídké a proto při úředních výkonech, při audiencích a pod. nosil paruku.

• • •

Z Petrohradu dochází zpráva o americkém souboji, jenž vyžádal si za obět' život mladé studentky. Její protivnice také byla studentkou. Jedna z dívek se tajně zasnoubila s mladým jedním mužem, pocházejícím z dobré rodiny. Brzy potom představila jej jedné ze svých nejdůvěrnějších přítelkyň. Mladý muž ihned vzplál láskou k této přítelkyni, která také nebyla z ledu nebo kamene a horoucí jeho lásku opětovala. O svém štěstí pověděla nevěsté svého milence, nebot' neměla nejmenšího tušení, že její milenec jest již zasnouben. Děvčata potom jata byla zoufalstvím a připadla na bláhovou myšlenku, že jedna z nich musí zemříti, aby druhou učinila šťastnou. Losem mělo býti rozhodnuto, která z nich má zahynouti rukou své přítelkyně. Když však studentka, na kterou padl šťastný los, zdvihala revolver, jímž měla svoji přítelkyni usmrtit, připamatovala si vřelé přátelství k ní tak živě, že bez dlouhého přemýšlení obrátila smrtící zbraň proti sobě a zastřelila se. Druhá dívka v zoufalství nad smrtí své družky také se střelila a klesla s náfkem na mrtvolu. Tak našli ji ostatní obyvatelé domu, kteří střelnými ranami byli poplašeni a dvéře vylomili.

• • •

Boháči zdejší dovedou býti také lidumilnými, ale musí se při tom hodně vytančiti a ještě kromě toho musí se jich jména skvíti v novinách. Před nedávnem měla zde společenská smetana bál "pudrový". Měl znázorňovati plesy šlechtické ke konci osmnáctého století, v době copánků a pudru. Nechceme se rozepisovati o plesu tom, ale zmíniti se jen o bláznovství, které vzalo svůj počátek na plesu tom. Mezi děvčaty "lepších" kruhů zahnízdu-je se totiž zvyk lepiti si kousky černé náplasti, tak zvaného "court plasteru" na obličej, krk a ramena. Taková moda byla před 150 lety, byla na pudrovém bálu oživena a uchytila se. V posledním čase hověli jí němečtí bursáci, kteří lepili si podobným způsobem rány, jež utržili buď' při opici nebo rvanici. Krásné dívy zdejší vystavují si špatné vysvědčení ducha, když takovým způsobem chtějí si dodati zajímavosti.

• • •

Ředitelkou oddělení pro matematiku na koleji v Toronto, Kanada, jmenována byla sl. A. Stewartova, jejíž jméno mezi matematiky anglickými a americkými těší se znamenitému zvuku. Studovala matematiku na universitě v Cambridge v Anglii a tam také získala si všech stupňů akademických.

Noc před narozením Páně.

Dlouho děsná metelice se svistem a řevem vznášela se nad pustými poli a temným borem, zametajíc cesty a vývozy, kupíc sněhové závěje a hrůzou plníc opozděného chodce.

Na noc vichry ustaly se prohánět po poli a metelice jako v mdlobě složila svá bílá křídla. Nastalo ticho. Kotouče mraků po nebi valily se k západu a po temném nebi rozsypalo se miliardy zlatých hvězd.

Ve vsích zazářila světla. Zvuk chrámového zvonu velebný a táhlý rozlil se jako vína po dolině. Lidé připravovali se na příchod velikého svátku a ve vsi bylo pozorovati jakýsi zvláštní ruch.

V tu dobu lese po širokém průseku šel vysoký, chudý člověk, opíraje se o hůl.

— K našim Bašňákům už není daleko, poznamenal pro sebe chodec a pokud dovolily jeho ustaté, ztuhlé nohy, urychlil krok. — Snad jsem nezbloudil v té metelici?.... Zázraky, vždyť' jsem již zde. Tam v pravo černají se už rozvaliny panského hradu ....Na kraji lesa si chvilku oddechnu a hajdy dál.... Milostivý bože! snad mně bude souzeno ještě na tomto světě shledat se s mou Halou a se synáčkem? Jsou-li živi, jsou-li zdrávi? ....Osm let uběhlo ode dne, kdy mne vypovědělí. Osm let! Za ten čas mnoho se změnilo. Odešel jsem do cizíny mladý, zdravý, a teď' co ze mne udělala nevolnost!.... Stal jsem se starcem, rozvalinou. A což nenajdu-li nikoho ze svých? Hrozné pomyšlení! ....Nemohu ani uvěřit, že jsem na rodné půdě, že nevolnost zůstala daleko za mnou.

Chodec tou chvíli vyšel z lesa a sedl na pařez u cesty. Ve vsi mrkala žlutá světélka.

— Naše děti nyní koledují. Jak dávno tomu, co i já jsem chodil s betlémem a hvězdou oslavovat Krista?.... Eh, mladosti, kams utekla jako sokol vyplašený bouří?....

Mnoho ožilo v paměti osamělého chodce a posivlá jeho hlava znavené klesla na prsa.

• • •

Přišlo mu na mysl bezstarostné dětství, kdy s tlupou bělohlavých dětí statně klusával do rozvalin panského zámku a kladl tam osidla ptákům v rozsedlinách stěn se uhostivším. Vzpomínal na dlouhé zimní večery, kdy starý děd vykládal mu tolik divných, strašných pohádek. Po dědových pohádkách maličký Ivan dlouho bál se pohlédnouti do temných síní a také utíkal od peci, protože podle slov děda, komín je oblíbeným útulkem čarodějek.

Po dětství přikradlo se jinošství. Mladá krev začínala vříti při pohledě na černobrvé krasavice. Krasavice se své strany všímaly si statného rybáka Ivana a při večerních schůzkách vždy dávaly mu čestné místo.

• • •

Jednou, když čarovná ukrajinská noc byla plna jakéhos zvláštního půvabu a taje, kdy stříbrný měsíc hlídal spící zem a ve větvích střemch obilých jarním květem tloukli zamilovaní slavíci, Ivan zpozoroval ve višňovém sadě rusou hlavu Halinu a opřev se o plot, dal se s ní do řeči.

Mluvil k ní pouze prostá, bezvýznamná slova, ale v uších mladé dívky slova tato nabývala úplně nového významu a na jejích snědých tvářích zahořel růměnec.

Prosté, nehledané odpovědi Haliny, stejně také vzrušovaly Ivana.

Vše nedopověděné doplňoval jasný měsíc, objasňovali slavíci a vonná noc plná něhy a vášně. V takové noci srdce srdci otvírá se lehce.

Na podzim, když skončeny byly polní práce, Ivan měl svatbu s Halou a tímto dnem v jeho chudé rybářské chatě vyšlo slunéčko.

Po roce narodil se chlapeček a radostí Ivana, zdálo se, že nebude konce. Ale vypadlo to jinak. Ryb dvě leta za sebou bylo málo a pak ještě kráva padla a hospodářství pokleslo. Přišly dluhy, zaklepala bída. Přišla beze zvaní a prošení a čile zasedla v rybářské chatě.

Dluhy skoupil starešina a navlékl to tak, že Ivan stal se úplně jeho nevolníkem.

— Chceš, Ivane, se mnou se vyrovnat? — tázal se kdysi starešina svého dlužníka.

— Rád bych na mou duši, ale vždyť' nemohu.

— Zbytečně mluvíš. Závisí vše od tebe. Chceš, já ti to dám na rozum.

— Buď'te tak laskav.

— Jsem člověk vdovec, mám děti.. pusť' svou Halu ke mně bydlet.

— Kristus s vámi!

— Budu ji střežit víc než sebe.

— Umlkněte, pane starešino. Nikomu nedovolím vysmívat se svojí duši.

— Nu, to ještě uhlídáme.

— Jděte! Tam jsou dvéře!

— Jen vyhaňuj, ještě mě budeš hledat.

Starešina brzo nejen přivedl Ivana na mizinu, ale ještě s pomocí podplacených svědků obvinil ho z krádeže a vesnická hromada odsoudila ho k ranám holí.

— Pošli Halu, aby za tebe u starešiny prosila, přimlouvali sousedé Ivanu.

— Toho nebude, odpověděl mračně.

Rozsudek mohl nad ním vykonán býti jenom násilím. Po utržené hanbě Ivan s nikým nemluvil ani slova, ale v první temnou noc chata starešinova shořela a on sám sotva niků ohni.

Podezření padlo na Ivana, ale ten nezapíral.

Za žhářství Ivana odsoudili, aby poslán byl na Sibiř, a Ivan šel, zvoně železnými řetězy, do dalekého, drsného kraje, zanechav v rodné obci vše drahé, vše milé.

Dlouhá léta trpělivě snášel trest, ale stesk po rodné vsi, po rodině jako zmije otočil jeho srdce a on se rozhodl, že uteče.

• • •

Ze vsi znova ozval se zvuk zvonu.

Unavený poutník vstal, požehnal se a šel dále známou cestou vedoucí do vsi.

Ulice dědiny byly pusty, ale skoro ve všech chatách svítila světla.

Ivan zamířil k břehu řeky, kde stávala jeho chatka. Ale nezůstalo po ní ani stopy, i plot sousedé dávno rozebrali na topivo.

Ivan zahnul v levo a uviděl nový pěkný dům, krytý nikoli slámou, nýbrž šindelem. Onka plála jako žluté skvrny v temnotě noční.

Chodec přiblížil se k polozamrzlému oknu a uviděl, že v čisté, prostorné světnici za stolem sedí starešina, Hala a děti. Všichni jedli kuťu a Hala chovala na rukou maličké dětátko.

— Tak proč jsem se potácel tisíce verst, snášeje chlad i hlad? vyrvalo se v bolestném stonu z bídné, ztrápené hrudi. — Ona se zaprodala mému litému vrahu. Budiž prokl....

Avšak kletba nepřešla přes rty upršlíka, protože v tu chvíli zrak jeho padl na syna.

Potom světlo v domě shaslo.

— At' si jen spí!.... Já vkradu se k nim a vrah můj neubližuje již zítřejšího dne.

Ivan vešel do síně, poslouchal a beze zvláštní námahy vyzvedl nožem prosunutým štěrbinou dveří závoru. V prvé světnici spaly starší děti, ale ani se nehnuly.

Ivan zahleděl se do druhé komnaty; jeho ruka křečovitě stiskla rukojeť' nože a nelidská zloba zachvátila jeho duši.

Ale v touž chvíli Ivan náhodou pohleděl do rohu, kde hořela lampička před obrazem bohorodičky držící na rukou malého Krista, a zdálo se mu, že jasný zrak božského syna zakalil se slzou.

Upršlík se zachvěl, otevřel ruku a nůž zvoně upadl na hliněnou podlahu.

Ivan chytil se rukama za hlavu a prchal z komnaty. Hala v jakémsi lekutí se probudila a začala budit starešinu.

— Mně se zdálo, že muž přišel, muž, šeptala, pátrajíc ustrašeným zrakem po komnatě.

— Odtamtud se nepřichází, odpověděl starešina a znova začal chrápat.

Ivan v tu dobu jako štvaná šelma pádil k lesu. Když doběhl do houští, síly ho opustily a on klesl na sněhovou závěj.

Vítr znova se rozzuřil a metal sníh na lesní stráň. Mráz byl třeskutý, ale Ivan již necítil chladu. Myšlénky jeho se mátly, hledaly východu a narážely jako ptáčata v kleci, nenacházejíce žádaného otvoru.

Ležel pod vysokou, kadeřavou sosnou. Sněhové chumáče jako vata hustě nalepily se na větvích.

Chodec podřimoval a najednou se mu zdálo, že sosna oblita je chumáčí jasných květů a běží k ní zástup dětí. Mezi nimi jest i jeho syn.

Ivan vztáhl k němu své upracované ruce, ale děti uskočily stranou, protože ruce jeho byly od krve.

Potom čisté dětské hlasy zapěly vánoční koledu, ale upršlík neslyšel ji do konce. Těžký věčný sen sklížil na vždy znavená víčka.

Brzo na tom místě, kde našel konečného uspokojení ubožák, tyčila se jen bílá, sněhová závěj.

• • •

Ráno v domě starešiny nalezen byl ostrý nůž, dvojsečný nůž.

Jak sem přišel, to zůstalo všem tajemstvím.

---

§ Svědek v procesu Dreyfusově, Hudeček šl. Černucký. — Dojde-li ku novému soudnímu projednávání procesu Dreyfusova, bude vyslechnut také korunní svědek Eugen Hudeček, šlechtic Černucký. Hudeček (píše se také po vlasku Cernuschi) narodil se v Budějovicích roku 1869 jako syn pensionovaného podplukovníka. Studoval na vojenské akademii ve Vídni, Novém Městě a vstoupil do vojska jako dragonský důstojník. R. 1893 objevily se na Hudečkovi známky duševní poruchy, načež po usnesení čestné rady byl Hudeček poslán domů svým příbuzným. Hudeček prchl pak do Francie. Ve Francii, vydávaje se za příbuzného srbského knížete Lazara, rozšiřoval o sobě pověst, že má právo na srbský trůn; proti vůli rodičů pojal za manželku hraběnku Serrurierovu a probiv jejím jmění soudil se o mateřský její podíl 400.000 fr. Žádost jeho, aby byl přijat ve Francii a v Srbsku do státního svazku, byla odmítnuta. Hudeček byl znám jako hazardní hráč. Hudeček, šlechtic Černucký tvrdil v Rennes před soudem, že sdělil mu jistý důstojník v hotelu v ulici Lafayettově č. 49, že kapitán Dreyfus dává mu potají zprávy z generálního francouzského štábu, a že dověděl se od známého úředníka v zahraničním úřadu jisté evropské mocnosti, že mezi čtyřmi osobami, které cizím mocnostem z Francie tajné zprávy podávají, jest na prvním místě kapitán Dreyfus. Hudečka jako svědka přivedl k soudu v Rennes generál Mercier.

Nepravidelné anebo zadržené čistění měsíční jest příznakem choroby a Severův Regulator ženských nemocí jest přirozeným sliltelem pohlavního ústrojí u žen a dívek. Cena $1.00. W. F. Severa Co., Cedar Rapids, Iowa.